

Минахме вече тѣснината. Тукъ възвишеноститѣ се отдѣлятъ една отъ друга. Пятя върви по лѣвия брѣгъ на рѣката и е-несравнено по добръ.

Дружинитѣ се спузнаха долу и се расположиха на бивуакъ на една полянка току до самата рѣка, не далеко — 2—3 версти отъ с. Хайнъ-Къой.

— Кждѣ е десять-хиландия Турски отрядъ, все продължаваха да се питатъ офицеритѣ и опълченцитѣ.

Първи бѣха се спузнали отъ Балкана казацитѣ, и уралцитѣ на есаулъ (капитанъ) Кириллова, безъ да бждатъ забѣлѣзани отъ противника. Но когато тѣ излѣзли отъ дефилето на 2—3 версти отъ селото Хайнъ-Къой, биле посрѣщнати съ залпове. Казацитѣ, обаче, безъ да губятъ врѣме, хвърлятъ се съ голи пашки и пики върху баши-бозуцитѣ, свалили нѣколко чело-вѣка убити и ранени, а останалитѣ около 150 чело-вѣка накарали да сложатъ оржжието си. Между баши-бозуцитѣ имаше нѣколко заптии и низами съ форменно войнишко и низамско облѣкло. Види се, тѣ сж биле командировани къмъ баши-бозуцитѣ, като инструктори. Низамитѣ бѣха отъ табора, който билъ расположенъ при с. Хайнъ-Къой. Този таборъ, щомъ чулъ стрѣлбата въ дефилето, напустналъ лагерьа си и избѣгалъ по направление къмъ с. Твърдица като оставилъ всичкия си запасъ отъ галети, оризъ и др. прѣдмети. И тѣй, вмѣсто десять-хиланденъ отрядъ, въ с. Хайнъ-Къой се оказа само единъ таборъ.

Дружинитѣ освѣнъ 5 и 6, които още не бѣха пристигнали, се расположиха на бивуакъ на една равнина, при исхода отъ дефилето. Щомъ се спряхме, опълченцитѣ се бѣха заловили да си приготвятъ вечеря, а офицеритѣ насѣдали наедно се каняха да пиятъ чай. По едно врѣме видяхме, че отъ къмъ Хайнъ-Къой се показаха два казака, които държаха нѣщо на конетѣ си. Тѣ се спряха не далеко отъ дружината при едно клончесто дърво, кждѣто и ний отидохме, снеса отъ конетѣ труповетѣ на загиналитѣ въ битката тѣхни другари, сложиха имъ ржцѣтѣ на гжрдитѣ и, като си обнажиха главитѣ, започнаха да се кръсятъ и шепнятъ молитви. Примѣра на войницитѣ по-